

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆνια ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κἄτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἄσας Ἐπαρχίας, — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσῳ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ἐξὴ τοῦ Σεπτεμβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Ἐκατὸν τριάντα τρία,
καὶ γιὰ σπήτια φασαρία.

Καὶ μερικὰ
σημαντικὰ.

Παρασκευαὶ μεγάλαι σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
καράβια ἢ Ἀγγλία καινούργια ἐτοιμάζει,
ὁ κόσμος θέλει πάλι τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ
κι' ἕνας σκουνητῶ τὸν ἄλλον, κι' ἐγὼ τοὺς κάνω χάζι.
Ἄς φαγωθοῦν, ἄς γίνουιν κομμάτια καὶ παρτσάδες,
ἀφοῦ δὲν ἡσυχάζουιν ποτὲ οἱ μασκαράδες.

Μηνύματα σπουδαῖα κάθε στιγμή καὶ ὥρα
μᾶς στέλλει μὲ τὸ σύρμα ὁ κύριος Χαβᾶς,
ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ἀκόμη μέσ' ὅσων σεισμῶν τὴ μπόρα
δὲν λησμονοῦμε διόλου καὶ τὰς παρασκευάς.
Στολὴ θὰ γίνῃ νέα διὰ τοὺς σπαθοφόρους,
καὶ ἄλλους, ὅπως λέγουιν, θὰ μᾶς φορτώσουιν φόρους.

Κι' ὁ κύριος Γρυπάρης ἀνάμεσα τοῦ πόντου
ὡς Ποσειδῶν βυθίζων τὸ ὑποβρύχιόν του,
πειράματα μᾶς κάνει, ποῦ εἶναι νὰ θαυμάσῃς,
καὶ μένει δέκα ὥραις ὅσῳ πάτο τῆς θαλάσσης.
Ἐλπίζει δέ, ὡς λέγει τὸ ἀφελές του στόμα,
ἀργότερα νὰ μένῃ καὶ εἴκοσι ἀκόμα.

Ἐπιδρομέων πλήθη κατὰ Μακεδονίας,
ἀντίκτυποι ἀρμάτων εἰς γῆν κι' εἰς οὐρανούς,
κι' ὁ ἰατρὸς Παρίσης ὁ ἔξ Ἀβυssiνίας,
συμμάχους μᾶς προτείνει καὶ τοὺς Ἀβυssiνοὺς.
Πολύτιμα δὲ φέρει ὅσῳ βασιλέα δῶρα,
γιὰ νὰ διασκεδάξῃ καὶ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα.

Κι' ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων μὲ ὅλη τὴ φανήλια,
φορτώματα κομίζων κι' αὐτὸς συμπαθειῶν,
ἀπὸ τὸν Τσάρο φέρνει λαγούς μὲ πετραχήλια
εἰς τοῦτον τὸν γενναῖον πλὴν πάσχοντα λαόν.
Κι' ἴσως γιὰ μᾶς ὁ Ρῶσσοσ σὲ λίγο τὸ βροντήξῃ
καὶ μόνος γιὰ τὴν Πόλι τὸν δρόμο μᾶς ἀνοίξῃ.

Ποιὸς ξέρει μιὰ ἡμέρα ἢ τύχη τί μᾶς κλώθει,
κι' ἐνῶ τὸ ἔθνος τώρα δὲν σιγανοῦν καθόλου
οὔτ' ἢ Μεγάλ' Ἰδέα κι' οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι,
ὅσῳ τὴν Πόλι νὰ βορθεοῦμε ἀπὸ στραβοῦ διαβόλου.
Ἄλλὰ κερὶμ, ἀδελφια... εἰσὶ, εὐὰν ὁ Τσάροσ,
καὶ ὀπλισθῆτε ὅλοι μ' ὑπομονὴν καὶ θάρροσ.